

משטרת אלוהים

התיקון ה-27 לחוק הבזק מקרב אותנו לאיראן, ומרחיק אותנו מחופש הבחירה

מאת: ערן דרוור

בחרישיות יוצא דופן, מוזכר רק בכמה שורות בעמוד צדדי, עבר בתחילת יולי, בקריאה שנייה ושלישית התיקון ה-27 לחוק הבזק - תיקון שסגר את הפרצה בתיקונים קודמים ואסר באופן סופי ומוחלט לשרד בשטח ישראל תכנים "המציגים אדם או איבר מאיבריו כחפץ זמין לשימוש מיני", מלבד אלו המציגים "באופן מובהק, ערך אומנותי, מדעי, חדשותי, חינוכי או הסברתי".

ערך אחד של שידורים כאלה, הערך המובהק ביותר, לא הגיע לנוסח שאושר: הערך המיני והפסיכולוגי הטמון בתכנים האירוטיים, דהיינו התענוג שמפיק אדם בריא מתכנים מסויימים, שללא יוצא מן הכלל מציגים אדם כ"זמין לשימוש מיני".

כך, מבלי לתת התרעה ללקוחות או לציבור הרחב, נאלצו חברות הכבלים והלוויין להחליף את הערוצים האירוטיים בהודעה קודרת: "**הפסקת השידורים האסורים בחוק: החל מתאריך 16.8.2002, נכנס לתוקפו התיקון לחוק התקשורת האוסר שידורים המציגים תכנים מיניים המוגדרים בחוק. לפיכך אנו נאלצים, בשלב זה, להפסיק את השידורים האסורים בערוצים**".

לאורך ההיסטוריה של מדינת ישראל - חוקים רבים פגעו ופוגעים בזכויות הפרט, ואף מטיילים מגבלות דתיות על חילונים. אך חוק זה מהווה תקדים מסוכן משום שהוא מייצג גישה חדשה לגמרי לחקיקה. אם פעם נחקקו החוקים כדי למנוע מאדם לפגוע בחברו, או כדי לשמור על ה"סטטוס קוו" בין חילונים לדתיים - היום הם נחקקים כדי לחייב אדם לנהוג בחייו הפרטיים לפי חוקי המוסר הדתיים: גם בפרטיות ביתו, משטרת האלוהים מפקחת עליו. גם אם נדמה לו שהוא יודע מה טוב בשבילו, חברי המפלגות הדתיות יודעים טוב יותר - בעזרת תקשורת מיסטית עם בורא עולם. גם אם אדם אינו פוגע בנפש חיה, כוחו של החוק יורד לחייו מעצם העובדה שהוא שואף להנות מהם בדרכו שלו.

הדרך פתוחה, עכשיו, להמשך ההשתלטות ההדרגתית על חייו. הצעדים הבאים ברורים: אתרים אירוטיים באינטרנט יבואו תחת מתקפה, וספקיות האינטרנט יאלצו לספק חסימת תכנים - למי שמבקש, כשלב ראשון, ואז לכולם. קיוסקים המוכרים מגזינים אירוטיים, יאלצו להחביא אותם מתחת לדלפק, ואז יאסר עליהם למכור אותם לחלוטין. חנויות ובתי קולנוע יצוו להיסגר ביום שישי בצהריים, תחת איום במאסר - ואנו נישאר כלואים בבתים בחגים ובסופי שבוע, בלי יכולת לנסוע בכבישים בשבת וממילא בלי מקומות בילוי פתוחים. על הנשים יאסר ללבוש שמלות "קצרות מדי" ומחשופים "גדולים מדי" - ולבסוף הן יחוייבו, בחוק, לקצץ את שיערן וללבוש מטפחת. גברים יחוייבו לגדל זקן עבות - שיסתיר את פניהם ויגרום לכולם לדמות לכולם. המתקפה על התענוג האישי תבוא בהדרגה - עד שיום אחד נתעורר בבוקר ולא נבין מתי איבדה ההנאה את הלגיטימיות שלה, ומדוע לא נותר לנו דבר לשמוח בו מלבד הדרשה היומית בבית-הכנסת. בכך, נעשה את הצעד הראשון לקראת הצטרפות לשכנותינו המקסימות ביותר: איראן, עיראק, סוריה וערב הסעודית. מסתבר שלפחות מבחינה אחת, אנחנו עדיין מפגרים אחרי מדינות "מודרניות" אלה. נדע שהדבקנו אותן כשהסקילה תחזור למערכת המשפט הישראלית.

יהיה המאבק של "מפלגות האלוהים" קשה ככל-שיהיה, עם התיקון ה-27 לחוק בזק הן זכו לניצחון פסיכולוגי מוחץ: אדם שנותן למדינה, ללא שום קול מחאה, להתערב באופן ישיר בקודש הקודשים של ביתו, ברגעים האינטימיים ובצרכים האישיים ביותר שלו - ייאבד את התחושה כי הוא שולט בחייו. כל מאבק עתידי שלו לחופש אישי ייאבד מראש את תנופתו. אם אינך מסוגל לשלוט בתענוג האישי שלך, או לבחור בעצמך את הטוב עבורך - אם ממילא אינך מסוגל

להיות מאושר - שום דבר לא נראה חשוב או ראוי להילחם עבורו. מסיבה זו מהווה תמיד המיניות מטרה ראשונה עבור הפנאטיים הדתיים - יהיו אלה תיאוקרטיות מוסלמיות כמו איראן, המנהיגים הנוצריים בארה"ב או חברי המפלגות הדתיות של מדינת ישראל.

שימו לב לשיטות הזוועה בהן פועלים מנהיגי הדת כדי למנוע את החופש המיני ממאמיניהם: המוסלמים הפנאטיים מכריחים את נשיהם ללבוש רעלות, אוסרים עליהן לקרוא ולהשכיל, או לטפח את עצמן בכל צורה. הקתוליים אוסרים על שימוש באמצעי מניעה, ובכך מכריזים כי המטרה הלגיטימית היחידה לקיום יחסי מין אינה הנאה - אלא רבייה גרידא. החרדים מכריחים את נשותיהם לגלח את שיערן, את הגברים להתחבא מאחורי זקן עבות, אוסרים על "שפיכת זרע לשווא" - וקובעים שעות קבועות וחוקים מגבילים לקיום יחסי מין. כך - חומרת השליטה השכלית ואיסור ההנאות גדלה ככל שקרבים למרכז המעגל - בו יושב איש הדת השואף לגאולה באמצעות כוח.

בארץ, מעגל זה מתחיל להתרחב. חברי "משמרות הצניעות", השורפים בתים של חוזרים בשאלה, מאיימים ברצח על חברי ארגונים המסייעים בבריחה מהגטו החרדי, ופוגעים בבחורות שאינן מתלבשות "בצניעות מספקת" נחשבו עד היום פורעי חוק, והיו בסכנת מעצר על ידי משטרת ישראל. אך כעת עשתה המשטרה את הצעד הראשון לקראת הפיכתה למשטרת צניעות רשמית - "משטרת האלוקים". במקום לאסור את הפנאטיים הדתיים - היא תאסור את מי שישדר תכנים שאינם מוצאים חן בעיניהם.

נסו לדמיין את הרעש, המאבק המשפטי, קולות המחאה שהיינו שומעים לו היה נעשה ניסיון דומה לאסור שידורים אירוטיים בארה"ב. אנשים כמו **לארי פלינט**, המוציא לאור הבוטה של המגזין הפורנוגרפי **Hustler**, היו מוציאים מאות מיליוני דולרים במאבקים משפטיים שהיו מגיעים עד לבית המשפט העליון - והם היו זוכים.

רבים החיים בארה"ב אולי אינם מעריכים טיפוסים כמו **פלינט**, אך במדינת ישראל - בה אנשים כאלה פשוט אינם קיימים, חסרונם מורגש יותר מכל. קו ההגנה הבא הוא אנחנו - החופש שלנו לצפות בתוכניות בעלות מסרים לא דתיים. החופש שלנו לחשוב ולבחור את הטוב בשבילנו. זכותנו להנות מהחיים מבלי לשרת אף אחד בשמיים או על פני האדמה.

המאבק, אם יימצא מישהו הראוי לו, יהיה קשה: יהיה זה מאבק בשם רעיון גדול פי כמה מרעיון האלוהים. מאבק בשם זכות הפרט על חייו. זה יהיה מאבק לדחיקת הדת מחוץ לפוליטיקה בישראל עד שטיעונים דתיים ייחשבו כלא לגיטימיים בזירה הפוליטית, ויתבטלו בפני חוקה המקדשת את זכויות הפרט.

המאבק ידרוש כסף, זמן, נחישות וחזון - הוא ידרוש וויכוחים בכנסת, ערעורים לבג"ץ, פרסומים בעיתונות - אך זה הדבר היחיד שיציל את ישראל מלהטמע באופן חסר אבחנה במזרח התיכון. הדבר היחיד שימנע ממנה להפוך לעוד מדינה של אנשים מזוקנים, שאוסרים כל צורה של תענוג ומשתמשים באלימות ככלי לגיטימי להשגת צייתנות דתית.

--- עון דרור, חיפה.